

ZAHRANIČNÍ POLITIKA ČESKÉ REPUBLIKY

dokumenty

07-08/2006

MINISTERSTVO ZAHRANIČNÍCH VĚCÍ

PREZIDENT ČESKÉ REPUBLIKY

**PREZIDENT POBLAHOPŘÁL
PREZIDENTOVI SEYCHELSKÉ REPUBLIKY
(2.8.2006)**

Prezident republiky Václav Klaus zaslal Jamesi Alixovi Michelovi, nově zvolenému prezidentovi Seychelské republiky, blahopřejný telegram tohoto znění:

Vážený pane prezidente,

dovolte, abych Vám jménem svým i jménem občanů České republiky poblahopřál k Vašemu zvolení prezidentem Seychelské republiky.

Jsem přesvědčen, že vztahy mezi Seychelami a Českou republikou se budou k oboustrannému prospěchu úspěšně rozvíjet.

Přeji Vám pevné zdraví a mnoho úspěchů ve Vaší zodpovědné a náročné funkci.

S úctou

Václav Klaus

KPR

**PREZIDENT POBLAHOPŘÁL
PREZIDENTOVI DEMOKRATICKÉ REPUBLIKY SVATÉHO TOMÁŠE
A PRINCOVA OSTROVA
(4.8.2006)**

Prezident republiky Václav Klaus zaslal Fradique de Menezesovi, znovuzvolenému prezidentovi Demokratické republiky Svatého Tomáše a Princova ostrova, blahopřejný telegram tohoto znění:

Vážený pane prezidente,

dovolte, abych Vám jménem svým i jménem občanů České republiky poblahopřál k Vašemu zvolení prezidentem Demokratické republiky Svatého Tomáše a Princova ostrova.

Jsem přesvědčen, že vztahy mezi Svatým Tomášem a Princovým ostrovem a Českou republikou se budou k oboustrannému prospěchu úspěšně rozvíjet. Přeji Vám pevné zdraví a mnoho úspěchů ve Vašem druhém funkčním období.

S úctou

Václav Klaus

KPR

**PREZIDENT POBLAHOPŘÁL
NOVOZÉLANDSKÉMU GENERÁLNÍMU GUVERNÉROVI
K INAUGURACI
(29.8.2006)**

Prezident republiky Václav Klaus zaslal Anandu Satyanandovi, generálnímu guvernérovi Nového Zélandu, blahopřejný telegram tohoto znění:

Excellence,

dovolte mi, abych Vám srdečně poblahopřál u příležitosti Vaší inaugurace do funkce generálního guvernéra Nového Zélandu.

Těším se, že budeme moci společně přispět k dalšímu posílení vztahů mezi našimi zeměmi a věřím, že se tyto vztahy budou i nadále rozvíjet v duchu vzájemného porozumění.

Přeji Vám mnoho úspěchů ve Vaší práci.

Václav Klaus

prezident České republiky

KPR

**PARLAMENT ČESKÉ REPUBLIKY
POSLANECKÁ SNĚMOVNA**

JAN VIDÍM: POTŘEBUJEME RAKETY. PROTI RAKETÁM (21.8.2006)

Raketové útoky Hizballáhu na Izrael dokazují nejen to, jak nebezpečnou zbraní nejrůznější rakety jsou, ale hlavně fakt, že se tato technologie velmi rychle šíří. Zbraně Hizballáhu mají dosah v desítkách kilometrů, Severní Korea testuje střely s dosahem kolem 5000 kilometrů a Írán má již ve výzbroji střely s doletem 1500 km a vyvíjí další, jež budou schopné zasáhnout Evropu.

Jakmile někdo dokáže dopravit raketu na oběžnou dráhu, je jen otázkou času, kdy zvládne technologii umožňující zasáhnout jakékoliv místo na Zemi. Obrana je proto nejen vhodná, ale zcela nezbytná. Bohužel v této otázce panuje množství mýtů, které znesnadňují racionální diskusi.

Za prvé, není pravdou, že projekt protiraketové obrany je jednostrannou iniciativou USA, které ji vnucují svým spojencům. Ve skutečnosti se o potřebě protiraketové obrany intenzívně diskutuje na půdě NATO i Evropské unie. Členské země NATO se již v roce 2004 dohodly, že vybudují protiraketový systém chránící jejich území a jednotky nasazené v zahraničních misích. Problémem, který je třeba vyřešit, je tak spíše koordinace, protože možná duplikace by nákladný projekt neúměrně prodražila.

Za druhé, systém protiraketové obrany, který budují USA a jehož součástí by byla i případná česká základna, je výhradně defenzivní technologií. Jakékoliv analogie se "sily" sovětských střel středního doletu s jadernou náloží, které u nás existovaly před rokem 1989, jsou naprosto zavádějící. Součástí systému jsou pouze tzv. anti-rakety, které mají jediný účel: zneškodnit nepřátelskou balistickou střelu. Co víc, tyto anti-rakety nenesou dokonce ani konvenční nálož, ale střelu, proti níž jsou vyslány, ničí pouze nárazem. Tento aspekt, jehož účelem je minimalizovat negativní vedlejší efekty při sestřelení rakety, jež může nést jadernou nebo chemickou nálož, samozřejmě kladou nesmírně vysoké nároky na technickou kvalitu systému - trefit několik metrů dlouhou raketu, jež se pohybuje několikatisícikilometrovou rychlostí, jinou raketou, není nic jednoduchého.

Za třetí, je naprostá pravda, že protiraketová obrana chrání jen proti jednomu typu zbraní (proti balistickým raketám). Je proto nutné položit si otázku, zda se vyplatí budovat takto nákladný systém, když můžeme být ohroženi mnoha jinými způsoby (třeba teroristickými útoky). Má odpověď je vcelku jednoduchá: stačí si představit, jakou tragédii by způsobil útok střelou s jadernou hlavicí v Evropě nebo Americe. Postačí, když v této hypotéze vezmeme za příklad útoky 11. září 2001 a zvýšíme počet obětí, ekonomické škody a politické dopady o několik řádů.

Za čtvrté, je třeba odmítnout argument, že možní raketoví agresori se dají odstrašit způsobem, který fungoval mezi USA a SSSR během studené války. To, že se političtí vůdci SSSR chovali z tohoto hlediska racionálně, není zárukou, že se tak budou chovat diktátoři v jiných zemích. Navíc se raketové technologie, jak ukazuje případ Hizballáhu, mohou dostat i do rukou nestátních aktérů, u nichž je odstrašení ještě méně pravděpodobné.

Konečně za páté, odmítám jako relevantní uznat argument, že se případnou výstavbou protiraketové základny zvýší pro naši zemi riziko teroristického útoku. Naše země se podporou závěrů pražského summitu NATO zavázala k razantnímu postupu proti globálnímu terorismu a podle svých možností tak činí (viz naše

jednotky v Afghánistánu a Iráku). Potřebují-li teroristé záminku k útoku, dávno ji mají a protiraketová základna na tom nic nezmění.

Ostatně tento argument má asi podobnou logiku, jako kdyby se Británie v roce 1939 rozhodla, že nepřijde na pomoc napadenému Polsku, protože to pro ni znamená zvýšené riziko útoku ze strany nacistického Německa.

Hospodářské noviny

KDYŽ NE ZÁKLADNU, TAK ALESPŮŇ TY RADARY (30.8.2006)

Po značnou část působení v Poslanecké sněmovně jsem měl možnost zúročit svou odbornost i navyklé metody práce. Posuzovat věci kriticky v souvislostech a nezaměřovat přitom následek za příčiny. Nedělat gesta, ale předkládat konkrétní, třeba drobné návrhy a hledat řešení, která však nevidím v kompromisu, ale v průniku dvou či tří názorových množin. Jde o postupy, které jsem si odnesl z práce v zastupitelstvu města stejně jako z řízení vědeckého kolektivu nebo státního podniku. S takovým přístupem se nestanete mediální hvězdou, ale můžete mít radost a uspokojení z toho, že vaše práce leckomu pomůže, a přitom se nemusíte příliš často omlouvat za chyby, ty neudělá jen ten, kdo nedělá nic.

Mám za to, že lze bezpečně rozpoznat, kdy je potřeba být slyšet, jednat, bouchnout do stolu - a kdy naopak je třeba velmi pečlivě zvažovat každé slovo, které může mít pro posluchače či čtenáře cenu zlata nebo váhu olova. Ta prvá situace nastala v této době, kdy jsme velmi propracovanou manipulací tlačeni k přijetí americké základny na našem území. Aby bylo jasné - bouchám do stolu a říkám NE! A tak budu hlasovat v referendu.

Chci proto připomenout časovou souslednost a poodhalit podlost a pokrytectví, kterak se uvedené téma našinci podsouvá. Nejde totiž vůbec o záležitost novou. Vězte, že již v červnu 2003 přinesl ministr Svoboda na jednání sněmovního zahraničního výboru (čtete dobře, nikoli do výboru pro obranu a bezpečnost; v tom vidím podlost záměru) dva významné dokumenty - Koncepce zahraniční politiky České republiky na léta 2003-2006 a Informace o novelizované Bezpečnostní strategii České republiky. A v prvním z nich je uvedeno doslova: V rámci restrukturalizace aliančního velitelského uspořádání bude Česká republika usilovat o zřízení funkčního střediska pro ochranu proti zbraním hromadného ničení na svém území. Česká republika se zapojí i do pěti iniciativ na ochranu proti těmto zbraním. V souvislosti s alianční diskusí o způsobech obrany proti hrozbě raketových útoků zváží Česká republika formy svého příspěvku do případného budování systému protiraketové obrany. Jistě kvalitní zahraniční politika, a upozorňuji, šlo o dokument, schválený již 3. března 2003 naší vládou!

A to přesto, že ve druhém dokumentu se konstatuje mj.: ČR vychází z předpokladu, že v dohledné budoucnosti lze vyloučit možnost rozsáhlého přímého vojenského útoku proti jejímu území i území jejích spojenců. Proč je tedy uvedeno dále, že vzhledem k pokračujícímu šíření ZHN spolu s raketovými technologiemi a vzhledem k existenci zemí, jež odmítají respektovat relevantní mezinárodní závazky, bude vláda vytvářet podmínky pro připojení se k projektům či systémům, které budou schopny poskytnout ochranu i území ČR ? Kdo nevěří, ať si najde na webu PSP zápis z jednání zahraničního výboru z 11. 6. 2003. Zjistí, že marné byly návrhy, aby s oběma dokumenty byla seznámena celá Sněmovna. Výbor jednání tehdy přerušil - nedokončil ho. Snad to ani nebylo cílem.

O jaký systém jde, názorně se dozvídáme nyní. Nebudu se zabývat odbornými výhradami proti nesmyslnosti (proti)raketových základen na českém území. To již udělali odborníci. Připomenu jen jalovost podobných zařízení v boji proti terorismu,

protože teroristické útoky jsou vedeny úplně jinam - na civilní a nechráněné obyvatelstvo. Musím však varovat i před tak zvrácenými úvahami, jako že bychom poté (alespoň za ty radary!) byli vzati administrativou USA na milost a mohli cestovat do Států jako poslušní, ponížení a ovládnutí služebníčci - bez víza.

Boj proti terorismu nebude úspěšný, pokud nebudou odstraněny jeho příčiny. Jednu z největších vidím v nespravedlivém rozdělování světového bohatství, ohromný majetek na straně jedné a děsivá bída na straně druhé. Prapříčinou takového stavu je společenské uspořádání, které takový pořádek potřebuje, kde mamon je modlou a jediným uznávaným reprezentantem hodnot. Nejsou to však hodnoty lidské, člověčí, humánní, chcete-li.

František Beneš, poslanec KSČM

Haló noviny

VLÁDA ČESKÉ REPUBLIKY

**TISKOVÁ KONFERENCE PŘI PŘÍLEŽITOSTI OFICIÁLNÍ NÁVŠTĚVY
PŘEDSEDY VLÁDY SLOVENSKA ROBERTA FICA
V ZÁMKU KOLODĚJE
(15.7.2006)**

Lucie Orgoníková, tisková mluvčí vlády: Pěkné dopoledne, vážené dámy a pánové. Vítám vás na tiskové konferenci při příležitosti oficiální návštěvy předsedy vlády Slovenské republiky. Vítám předsedu vlády ČR pana Jiřího Paroubka. Předsedu vlády Slovenské republiky pana Roberta Fica. Panu premiérovi předávám slovo.

Jiří Paroubek, předseda vlády ČR: Dámy a pánové, já bych chtěl ocenit, že první oficiální návštěva po jmenování nové slovenské vlády. První oficiální návštěva pana předsedy slovenské vlády vedla právě do Čech, do Prahy. Teď jsme také v Praze, pane předsedo, protože Koloděje jsou také součástí Prahy. Je to první návštěva slovenského premiéra, který vede vládu s dominantním vlivem sociální demokracie. Je to návštěva, která je potvrzením ojedinělého nebo mimořádného významu Slovenska v české zahraniční politice. Tak by tomu mělo být bez ohledu na podobu konečného uspořádání politických poměrů u nás po volbách. Je to určitý signál pro českou a slovenskou veřejnost a koneckonců i pro Evropu. I touto návštěvou chceme nové slovenské vládě pomoci se etablovat co nejdříve v Evropě v Evropské unii. Proto ta teze těch 100 dnů, kterou jsem vyjádřil už před několika dny. Až poté bude možné hodnotit činy slovenské vlády nikoliv to, co se o ní napíše o některých výročí některých slovenských politiků, ale podle činů. Já jsem to řekl zcela jednoznačně nejen české veřejnosti, ale také jsem to sdělil i představitelům Strany evropských socialistů. Vyjádřil jsem se také zcela jasně, že není nic horké tak jak to vypadá. Chtěl bych také říci, že Česká republika zcela nepochybně musí mít zájem na úspěchu vlády vedené Robertem Ficem, to bude také úspěch ČR, úspěch Evropy. Posílí se ten sociální a solidarizační segment evropské integrace. Pan premiér Fico jednoznačně potvrdil proevropský rozměr své vlády a já jsem tomu velmi rád. To se potvrdí v programovém prohlášení vlády, o kterém se bude jednat ve slovenském parlamentě 2. srpna. Chtěl bych také říci, že ty naše mimořádně dobré vztahy mají kontinuitu už od těch předchozích vlád. Chtěl bych také ocenit svoji spolupráci s předchozí slovenskou vládou, kterou vedl pan Mikuláš Dzurinda. Jsem přesvědčen, že vztahy mezi Českem a Slovenskem, které nemají jediný stín, jediný problém, že se budou dále zlepšovat. Je tady řada aspektů, o kterých jsme společně hovořili. Pokud jde o postavení koaličních partnerů ve vládě pana předsedy Fica je jednoznačně vymezeno. Jsou stanoveny hranice. Myslím si, že z toho co jsem slyšel já osobně jsem byl a myslím, že i členové mé vlády, kteří byli přítomni jednání tak jsme byli uspokojeni. Pokud jde o bilaterální věci. Zdůraznili jsme především dva nové aspekty. My bychom měli určitým způsobem, a to bude úkol jak nové slovenské vlády tak nové české vlády, se podívat na určité aspekty kulturní spolupráce mezi našimi dvěma zeměmi. A které by reagovaly na jeden aspekt, který se tady projevuje nově a to sice určité jazykové vzdalování té nejmladší generace obou národů. To, že už nemáme společné televizní programy jako jsme je mívali. Myslím si, že by bylo dobré také v určitých aspektech televizních programů využívat těch zkušeností z toho bývalého Československa a vracet se možná k některým věcem, které se tehdy osvědčily jako byly ty slovenské pondělky. Zkrátka hledat cesty jak zabránit tomu jazykovému vzdalování nejmladší

generace obou našich národů. Pokud jde o ten druhý aspekt, ten má i široký mezinárodní rozměr. To je společné obchodně-ekonomické působení České republiky, Slovenské republiky, respektive podniků obou zemí. Je možné v těch zemích, kde si stále dobře pamatují hranici „Made in Czechoslovakia“ jako je například Indie, kde jsem nikde neslyšel, že by někdo hovořil o „Made in Czech Republic“ nevím možná, že hovoří o „Made in Slovakia“, ale já jsem rozhodně neslyšel o tom, že by hovořili, oni si možná nevšimli rozdělení, ale musím říci, že od paní Gandhiové, přes předsedu vlády, prezidenta všichni hovořili o Czechoslovakia. To bych možná neměl před předsedou vlády Slovenska říci, ale využijme těchto věcí ve společně koncipované politice. Ve vztahu k těmto třetím trhům, ať už se jedná o Rusko, Čínu, Japonsko, Severní Afriku, Egypt, Brazílii, Argentinu nebo Indii. To jsou všechno země, které jsem postupně navštěvoval a kde jsem cítil takovou potřebu. Řekl bych, že velice vítám ten záměr pana předsedy vlády a pana ministra zahraničních věcí zavést takový aspekt ekonomické diplomacie do zahraničně politických vztahů Slovenska. Stejně tak jako o tom, abychom usilovali o získání určitých segmentů turistů ze zemí jako je Čína, jako je Indie, jako je Japonsko, což můžou být perspektivně statisíce lidí v rámci středoevropského regionu. Třeba ve spolupráci našich dvou zemí, našich státních agentur, které pro tento účel vznikly, ale také třeba se státní agenturou Rakouska. Odpoledne, ještě při společném pracovním obědě, budeme hovořit o problematice Evropské unie. Myslím si, že velmi podrobně a samozřejmě my jsme také, protože se jedná o zcela nový kabinet Slovenské republiky, tak jsme připraveni předávat v těch příštích týdnech, pokud si to pánové budou přát, naše zkušenosti naše know-how. Pane předsedo.

Lucie Orgoníková, tisková mluvčí vlády: Děkuji, poprosím pana premiéra Fica.

Robert Fico, předseda vlády Slovenské republiky: Ďakujem pekne. Vážený pán predseda vlády Českej republiky, aj keby to mohlo byť inak, bolo by to inak, ale prvá moja zahraničná cesta - oficiálna ako predsedu vlády Slovenskej republiky – by smerovala do Českej republiky. Chcem poďakovať za doterajší priebeh tohoto stretnutia a chcem vysloviť presvedčenie, že je dokazom nadštandardných a priateľských vzťahov medzi Českou republikou a Slovenskou republikou. Vážené dámy a páni, chcem potvrdiť, že medzi Slovenskou republikou a Českou republikou neexistujú žiadne otvorené otázky. Je to určite aj vďaka politike vlády Českej republiky, na čele ktorej stojí moj partner, pán Jiří Paroubek . Najmä posledných 14 mesiacov bolo úplne jasne orientovaných na nadštandardné priateľské vzťahy medzi obidvoma krajinami tak, ako to bolo aj do jeho nástupu. Počas pracovného stretnutia, ktoré sme mali, počas stretnutia medzi štyrmi očami som poďakoval predsedovi českej vlády za starostlivosť, s akou pristupuje Česká republika k občanom Slovenskej republiky, ktorí sa nachádzajú na území tejto krajiny z viacerých dôvodov. Je to viac ako 12 tisíc študentov, alebo je to obrovský počet ľudí, ktorí tu dlhodobo žijú, majú slovenskú národnosť, alebo je to veľký počet ľudí, ktorí prichádzajú do Českej republiky za prácou. Tento počet sa dnes blíži už takmer ku sto tisícom. Pokiaľ ide o veci, ktoré sa týkajú ďalšieho vývoja, pretože nemožeme zostať pasívni a nemožeme sa uspokojiť vynikajúcimi priateľskými a hospodárskymi vzťahmi. Naozaj na pracovnom stretnutí zaznelo niekoľko podnetných návrhov. Chcem potvrdiť, že slovenská vláda má eminentný záujem na zavedení ekonomickej dimenzie zahraničnej politiky. Chceme využívať zahraničnú politiku ako jeden z nástrojov jak vytvárať dobrý priestor pre slovenské podnikateľské subjekty v zahraničí. V tejto súvislosti ja oceňujem - osobne - spôsob, akým túto tému chytil do vlastných rúk predseda českej vlády, pán Paroubek,

pretože som veľmi pozorne sledoval jeho cesty, či to bola Latinská Amerika, alebo to bola juhovýchodná Ázia, to sú naozaj trhy, kde v minulosti ešte bývalé Československo malo obrovské tradície. Myslím si, že je našou povinnosťou využiť ekonomickú dimenziu zahraničnej politiky, ale aj spoluprácu medzi Českou republikou a Slovenskou republikou, aby sme sa na tie trhy naspäť vrátili. Dokonca sa hovorilo aj konkrétne o spolupráci, hovorilo sa o možnostiach, myslím si, že je to predovšetkým oblasť energetiky, kde by ČR a SR mali veľmi iniciatívne spolupracovať pri presadzovaní sa na tradičných československých trhoch v minulosti. Rovnako chcem povedať aj to, že máme záujem aj na spolupráci v oblasti cestovného ruchu, o detailoch hovoril pán predseda vlády, pretože prijímať turistov iba v rámci jednej krajiny je málo, musíme si vytvoriť spoločné projekty, ktoré zabezpečia, že to možno bude trojica štátov, Česká republika, Slovenská republika, Rakúsko, možno aj Maďarsko, ktoré budú atraktívne pre turistov, ktorí sem, do tejto časti Európy, prichádzajú. Rovnako chcem povedať, že nám záleží na ďalšom približovaní jazykov, použil som na pracovnom rokovaní príklad z vlastného bytu, kde mám 12-ročného syna, ktorý pri pozieraní českých programov sa ma často pýta, čo znamená, ktoré slovo a je to škoda. Ja sa pamätám, keď som mal 12 alebo 13 rokov, nemali sme s takýmito otázkami nikdy problém. Preto privítam, ak ministerstvá kultúry oboch krajín nájdu určité kroky, ktoré zabezpečia, že bude väčší prístup k slovenským, ako aj k českým programom. Na záver mi dovoľte, aby som vás informoval, že som poskytol českej vláde základnú informáciu o programovej orientácii novej slovenskej vlády. Jednoznačne som zdoraznil, že nová slovenská vláda bude jasne proeurópsky orientovaná, a že máme eminentný záujem, aby sme zaviedli euro od 1. januára 2009 a že nová slovenská vláda urobí všetko potrebné, aby všetky kritériá, ktoré sa týkajú zavedenia eura 1. januára 2009 boli naplnené. Čiže to je kritérium trojpercentného deficitu verejných financií, alebo iné kritériá, ktoré Maastricht stanovuje. To isté sa týka aj paktu stability a rastu a konvergenčného programu. Čiže slovenská vláda bude jasne orientovaná na Európu, samozrejme, je to vláda, kde má dominantné postavenie sociálna demokracia, takže je treba rátať s tým, že nový vládny program bude mať silný sociálny podtón, ale vždy, a to chcem zdorazniť aj pri tejto príležitosti, len v rámci maastrichtských kritérií, ktoré jasne hovoria, čo si môžeme a čo si nemožeme dovoliť. Ešte raz ďakujem pánovi predsedovi českej vlády za pozvanie na oficiálnu návštevu Českej republiky, ja chcem povedať, že tak, ako sa 160 rokov Česi a Slováci stretávajú na Javorine, verím, že dlhé, dlhé roky bude táto tradícia pokračovať, a že medzi Českou a Slovenskou republikou budú dobré nielen hospodárske a priateľské vzťahy, ale že naďalej bude pokračovať tá nadštandardnosť, ktorá vždy bola medzi Českou a Slovenskou republikou. Jasná a príznačná. Ďakujem pekne.

Lucie Orgoníková, tisková mluvčí vlády: Také děkuji, nyní je prostor na vaše otázky. Pan Houska, televize Nova.

Kamil Houska, televize Nova: Já mám otázku pro oba pány nejprve pro pana Fica: jak vnímáte svoji pozici v Evropě a jestli vaše spojení s nacionalisty se s vámi potáhne nebo jestli věříte, že Evropa na to zapomene. Na pana Paroubka bych měl otázku. Vy jste jeden z mála politiků, kteří se pana Fica veřejně zastali, jestli se neobáváte, že by to mohlo zhoršit naši pozici v Evropské unii nebo jste přesvědčen, že jeho vláda bude vládou, která bude proevropská, kde nacionalisté nebudou mít takovou roli jaké se bojí část Evropy?

Robert Fico, predseda vlády Slovenska: Ďakujem za otázku, ak sa pozrieme na zostavu súčasnej slovenskej vlády tak je zrejmé, že pomer strán je 11 ku trom a ku dvom. 11 kresiel má Smer – sociálna demokracia, 3 kreslá Slovenská národná strana a 2 kreslá Ľudová strana HZDS. Ani pán Mečiar, ani pán Slota nie sú súčasťou vlády a nezastávajú ani žiadne funkcie v Národnej rade Slovenskej republiky. Chcem mimoriadne oceniť, že spoluprácu v slovenskej vláde prijal bývalý generálny tajomník OBSE pán Kubiš, ktorý je ministrom zahraničných vecí. Toto sú všetko veci, ktoré jasne potvrdzujú aká je orientácia vlády. Navyiac my sme na samom začiatku povedali, že chceme a urobíme všetko pre rešpektovanie status quo v oblasti príslušníkov národnostných menšín. Preto sú pre nás dôležité skutky a činy. Myslím si, že treba hodnotiť túto vládu nie už od prvého dňa na základe určitých úvah o nás, alebo určitých predpojatostí. Tuto vládu je treba hodnotiť na základe toho, čo bude v každodennom živote robiť. Smer – sociálna demokracia je členom Socialistickej internacionály a je aj členom Strany európskych socialistov. My rešpektujeme hodnoty, ktoré sú sväté pre socialistov, ale súčasne chcem povedať aj to, že na Slovensku máme množstvo ekonomických a sociálnych problémov, ktorým chceme dať prednosť. Preto jsme vytvorili vládu, kde veríme, že pri rešpektovaní európskych hodnôt je vytvorený najlepší priestor na silný sociálny program, o ktorý nám predovšetkým ide. Čiže činy, prosím dôležité je to, čo bude táto vláda robiť. Dnes som na stretnutí s pánom predsedom českej vlády povedal aj to, že tých tradičných 100 dní, ale ja si nesťažujem, slovenská vláda si nesťažuje a nebude si sťažovať. Tých tradičných 100 dní uplynulo za jednu minútu. Preto počkajme na vládny program, schválme ho v Národnej rade Slovenskej republiky a potom môžeme hodnotiť ministrov a celú vládu podľa toho, ako sa k týmto jednotlivým záväzkom, ktoré vo vládnom programe budú, bude stavať.

Jiří Paroubek, predseda vlády ČR: Já na to navážu. Chtěl bych říci pane předsedo, že jsme byli asi dva, protože já, když jsem nastoupil do čela české vlády, tak jsem také dostal velice krátký čas na rozkoukání. Myslím, že to byla také tak jedna minuta. Nebylo to určitě 100 dní. Pokud jde o to, zda takové to zastání se nás nemůže poškodit v Evropě. Evropa je veliká, myslím, že vyjadřovat různé názory patří k pluralitě demokracie, to je jedna věc. Druhá věc je, zkušenost, kterou já jsem udělal. Evropa má ráda sebevědomé politiky, ať jsou to Němci, Francouzi nebo Britové, vždycky ocení sebevědomí. Proto ta pozice české zahraniční politiky v tuto chvíli je taková jaká je. To znamená mimořádně silná. My v tuto chvíli nemáme žádný zahraničně politický problém, to je po tisíci sto letech existence českého státu poprvé, kdy tomu tak je. Samozřejmě bych tady použil slova Ludvíka XII., který řekl o svém nástupci Františku I. „Ten tlustý chlapec všechno zkazí“ řekl o svém nástupci. Čili já očekávám, že eventuelní naši nástupci nic nezkaží. Jenom to bude tehdy, pokud budou dělat dál sebevědomou, realistickou politiku, která se bude opírat o Evropskou unii a vyrovnaně také o transatlantické vazby, ale nebude zapomínat také na další teritoria světa. Bude v intencích Masarykovy filosofie provádět skutečně světovou politiku. Takže já si myslím, že toto poselství, kromě mezinárodní veřejnosti bylo určeno také veřejnosti obou zemí, protože v tuto chvíli jsme mohli vyjádřit Česko Slovenskou vzájemnost. Myslím si, že veřejnost obou zemí, jak Slovenska tak Česká to velmi dobře pochopila a pochopila to více a lépe nežli někteří čeští politici.

Lucie Orgoníková, tisková mluvčí vlády: Děkuji, další dotaz.

Redaktorka, Financial Times: Dotaz v angličtině (nesrozumitelné)

Robert Fico, predseda vlády Slovenska: Pokiaľ ide o letiská chcem upozorniť, že zmluva bola podpísaná. Pokiaľ ide o privatizáciu letiska v Bratislave, aj o privatizáciu letiska v Košiciach. Avšak treba si uvedomiť, že dnes sa vec nachádza na protimonopolnom úrade Slovenskej republiky, ktorý je nezávislý vo svojej činnosti. My nemožeme zasahovať do činnosti této inštitúcie. Čakáme v najbližších dňoch a týždňoch rozhodnutie tohoto úradu, ktorý, ak potvrdí, že privatizácia prebehla v poriadku, že tam nie je koncentrácia moci, že boli splnené všetky podmienky, budeme musieť rešpektovať toto rozhodnutie a budeme rešpektovať starú zásadu - zmluvy sa musia rešpektovať. Ak však protimonopolný úrad ako nezávislá inštitúcia vynesie iný ortiel, potom budú mať zúčastnené strany možnosť si podať opravné prostriedky a o celej veci sa definitívne rozhodne. My chceme rešpektovať legitímny postup, ktorý je stanovený pri privatizácii. Náš názor poznáte. My si myslíme, že to nebolo správne rozhodnutie privatizovať bratislavské a košické letisko. Ale ak vláda postupovala v súlade so zákonom, budeme musieť toto nesprávne politické a ekonomické rozhodnutie rešpektovať.

Lucie Orgoníková, tisková mluvčí vlády: Děkuji, televize Markíza

Redaktor, televize Markíza: Já mam otázku na obidvoch pánov premiérov. Otázka na pána premiéra Fica. Napriek tomu, čo ste hovoril pan premiér o tom, že nepotrebujete čas na nějaké hájenie. Dnešné titulky v českých novinách sú jasné: „Robert Fico populista“, „Ochránce Paroubka“, „Fico navštíví jediného přítele v Evropě“. Chcel by som sa opýtať, čo odkážete týmto novinárom, čo im odpoviete? Druhá otázka, vy ste hovorili o jazykovom vzdelávaní. Máte nějaké konkrétne projekty? (další část otázky nesrozumitelná).

A otázka na premiéra Paroubka, hovorili ste aj o otázkách bezpečnosti, ide o to, že v minulosti cez ČR probíhala nelegálna migrácia slovenských Rómov, nelegálna práca Slovákov tu v Čechách. Tak by ma zaujímalo, či ste o tom diskutovali.

Robert Fico, predseda vlády Slovenska: Keby všetko bola pravda, čo o mne popísali, tak ma nezoberú ani na základnú školu. Pokiaľ ide o to, čo ste teraz povedali. Neodpoviem týmto ľuďom nič, pekne ich pozdravím a poviem, že rešpektujem ich názor. Myslím si, že nemá význam sa týmito témami zaoberať. Pokiaľ ide o druhú časť vašej otázky. Išlo o pracovné stretnutie medzi dvoma vládami, ktoré hovorili o spoločných projektoch a ukázalo sa veľmi intuitívne, bez toho, aby sme tieto veci konzultovali pred stretnutím, že približovanie jazykové je téma, ktorá je doležitá. Z tohoto stretnutia sú podnety na ministerstvá kultúry a ďalšie resorty, ktoré môžu do týchto otázok vstupovať. Najmä nám pojde o väčší podiel programov najmä na druhej strane a určite bude trvalo možné uvažovať o programoch vzdelávacích, ktoré priblížia jazyky, pretože existuje toto vzdalovanie, kto máme deti, tak to vieme asi posúdiť, pretože reakcie práve našich detí to potvrdzujú.

Jiří Paroubek, predseda vlády ČR: Podívejte, já jsem, možná, že to tady mohu říci, že přitom jednání mezi čtyřma očima jsem pana předsedu upozornil na to, že ty útoky v tisku, zejména toho pravicového tisku, prostě na něj budou a zintenzivní se. Tak jako byly intenzivní ve vztahu ke mně. Já teď mám rozpracován jeden poměrně rozsáhlý článek pro Mladou frontu Dnes, kdy píší o vztahu médií a politiky a používám tam jeden takový výchozí citát, někdy z počátku května minulého roku, kdy mě někdo popisoval jako strejdu, který si ten rok chce užít. Poté, co se ukázalo,

že ten strejda přeci jenom to nenechá stranu na těch deseti až dvanácti procentech. Myslím ten vliv sociální demokracie. Tak se začaly množit útoky, až se z nich staly zběsilé útoky a těch útoků byly stovky nejen na mě, ale také na celou mou rodinu, ale mě ty útoky nicméně nechávají klidným. Já jsem na to nicméně upozornil také Roberta Fica, že prostě tohle přijde. On samozřejmě zažívá útoky, ale to je ještě, pane předsedo, selanka. To, co zažijete a co musí zažívat levicový politik ve střední Evropě, tak to prostě je. V zemích jako je Česká republika a Slovensko to bereme jako fakt a nějak nás to asi neznepokojuje. A neznepokojuje to, jak se ukazuje, také významnou část veřejnosti v našich zemích, která si umí udělat docela dobrý úsudek. Já jsem tomu rád a do budoucna nepochybuji o tom, že tomu tak také bude. Pokud jde o to nelegální přistěhovalectví. Myslím, že to dnes není nějaký velký problém. Rozhodně ne takový, abychom tomu dnes věnovali prvořadou pozornost. Pokud jde o práci, o Slováky, kteří tady pracují, tak na jednu stranu jsme tomu velmi rádi, zejména jsme rádi pokud jde o slovenské studenty. Budeme také rádi, a teď pan předseda Fico nebude poslouchat, když řada těch studentů u nás i zůstane, protože jsou to vynikající studenti a většinou vynikající budoucí pracovníci.

Lucie Orgoníková, tisková mluvčí vlády: Vzhledem k tomu, že pan premiér Fico míří na návštěvu k panu prezidentovi, tak budeme muset tiskovou konferenci ukončit. Takže vám děkuji za pozornost a nashledanou.

Úřad vlády ČR

**MINISTERSTVO ZAHRANIČNÍCH
VĚCÍ**

**PROHLÁŠENÍ MZV
K RAKETOVÝM TESTŮM SEVERNÍ KOREJE
(7.7.2006)**

Česká republika vyjadřuje silné znepokojení z raketových testů Severní Koreje, které považuje za vážné ohrožení mezinárodní bezpečnosti. Česká republika jako člen NATO vyjádřila svůj nesouhlas s těmito testy a vyzvala Severní Koreu k bezpodmínečnému návratu k diplomatickým jednáním také prostřednictvím prohlášení Severoatlantické rady.

Provokativní testy, od nichž mezinárodní společenství Severní Koreu dlouhodobě odrazovalo, dokazuje nepředvídatelnost chování jejího režimu. Severní Korea se vlastnictvím jaderných a raketových technologií stává velmi vážnou hrozbou nejen pro své okolí, ale pro celý svět. V této souvislosti Česká republika vnímá rozvíjející se diskuse o možnostech protiraketové obrany jako zcela opodstatněné.

MZV

**EU NÁS VIDÍ JAKO VELKÉ GOLFOVÉ HŘIŠTĚ
(ROZHOVOR S ALEXANDREM VONDROU)
(8.7.2006)**

Lidové noviny - V Bruselu jsme zůstávali v pozadí. Posílali jsme tam lidi, kteří neměli autoritu, říká kandidát na šéfa diplomacie Alexandr Vondra.

Kdy a konkrétně od koho přišla nabídka?

Na co?

Pokud vím, máte být ministrem zahraničí.

Jo nabídka na ministra! Na ministra přišla nabídka už dávno. My jsme o tom několikrát mluvili s Mirkem Topolánkem už v zimě. A vlastně i na podzim.

Vždyť Topolánek v té době ještě říkal, že počítá se Zahradilem.

To byly nezávazné hovory. A taky šlo o jiné možnosti, třeba o euroministra. Nebo o ministra obrany. Čili když to den nebo dva dni po volbách přišlo natvrdo...

Tuším, že vám to nabídli v úterý.

Ano. Zavolal mi Jan Zahradil a chtěl se sejít. Tak jsme si dali oběd. Zeptal se mě, jestli jsem připraven takovou nabídku přijmout, pokud ji dostanu. Že on do toho nepůjde. Řekl jsem: „Ano, když to bude potřeba, jsem připravený.“

Zahradil byl původně připraven i k tomu, že se vzdá funkce europoslance. Co ta náhlá změna? Vysvětlil vám to? Vadilo mu, že jde o tak vachrlatý projekt?

Když jsme o tom mluvili, tak on uvedl dva důvody. Řekl, že ODS by měla postavit kandidáta, který bude pro koaliční partnery přijatelnější.

Tedy proevropštější.

Ano. A druhý problém je, že je tam neslučitelnost mandátů europoslance s funkcí ministra v národní vládě. Čili on by musel rezignovat.

Což chtěl dříve udělat.

Ale rezignoval by s ohledem, že nikdo nemůže garantovat, že ta funkce ministra bude dlouhodobá.

Prostě by Zahradil zůstal bez funkce.

Prostě se rozmýšlel, jestli mu to riziko stojí za to. Ministrem by třeba potom byl jen měsíc nebo dva.

Mohlo tam hrát roli i to, že vy jste přijatelnější než Zahradil i pro ČSSD?

Možná ano.

Ptám se i v souvislosti s tím, že Jan Zahradil je jedním z iniciátorů zatím neuskutečněné akce, tedy vystoupení ODS z frakce evropských lidovců, po němž by ODS spolu s dalšími založili vlastní euroskeptickou frakci uvnitř Evropského parlamentu. Dnes se do toho ODS najednou nechce...

Já jsem nestraník, kandiduji za ODS a na podzim budu kandidovat na Litoměřicku v senátních volbách. Ale nejsem ve strukturách ODS. Čili je věcí ODS, jak se ona k budoucnosti této frakce v Evropském parlamentu postaví.

Co si o tom ale myslíte vy? Má ODS v EP zakládat euroskeptický spolek?

Popravdě, můj vztah k tomu je ambivalentní. Na jednu stranu vnímám, jak nás, Brity, severany válčuje ten franko-německý tandem. Je velmi těžké tam něco prosadit. ODS chce, aby síly v EP byly vyrovnanější. Na druhé straně já bych do takového projektu šel jen v případě, že by měl zajištěnou skutečnou sílu.

Což podle vás Britové, Češi a Poláci nepředstavují?

Já bych tam rád viděl ještě nějaké skandinávce, viděl bych tam rád třeba Holanďany... Prostě by to neměla být jen skupinka odpadlíků.

Nazvěme to opozicí proti francouzskoněmecké frakci. Nebude se pak EU polarizovat?

To nemusí být opozice za všech okolností a za každou cenu. Tam jde o to, aby ta Evropa pětadvaceti -a za chvíli sedmadvaceti - byla jiná, než byla Evropa patnácti. V patnáctce měli Němci a Francouzi skutečně dominantní postavení a tvořili motor. Ale dnes jsem přesvědčen, že EU nemůže být nějakou rekonstitucí dávné říše Karla Velikého, která se rozprostírala někde na francouzskoněmeckém území.

Jakou pověst dnes máme v Evropě? V minulosti jste mluvil o tom, že v době, kdy byl premiér Vladimír Špidla či Stanislav Gross, tak nad námi v Bruselu trochu bezradně krčili rameny...

Nemáme moc velký vliv. V posledních letech jsme byli schopni nějaký vliv si vydobýt jen v dílčích věcech. Například Cyril Svoboda hodně bojoval za demokracii na Kubě nebo v Bělorusku, což je jistě chvályhodné. Ale pokud jde o ty klíčové debaty o evropské budoucnosti, tedy třeba o ústavě či rozpočtu, tam jsme zůstávali hodně v pozadí. Nebylo o nás slyšet. Posílali jsme tam lidi, kteří měli problém se dorozumět.

Tedy neuměli cizí jazyky?

Neměli autoritu a často pokulhávali s jazyky. A kromě toho nebylo vůbec zřetelné, co náš stát chce. Na jednu stranu to byly takové ty výkřiky huráevropanů, které ale nebyly podloženy žádnou akcí, na druhé straně tu byla poměrně ostrá kritika, ale nebylo z toho často zřejmé, co ten stát vlastně chce.

Máte na mysli kritiku Václava Klause?

Tak samozřejmě český prezident je znám jako kritik toho aktuálního unijního směřování. Nemůžu říct, že bych sdílel všechny jeho postoje. Ale zase oceňuji aspoň to, že on je člověk, který o té unii vážně přemýšlí. Je schopen pojmenovat některé její docela velké problémy. A vydat jisté varování. A je na nás, abychom někde mezi tím jeho varováním a tím huráevropanstvím našli nějakou polohu, která by odpovídala zájmům našeho státu.

Musíte být dnes diplomatictější? Pamatuji si, že jste o Klausovi mluvil i příkřeji. Tak samozřejmě pokud je člověk nominován na ministra zahraničí, tak - jak jsem nedávno říkal - tím nástrojem nemůže být kladivo. To má být spíš pilník, který ty hrany obrušuje. Nemůžu se postavit ke stolu a tím kladivem ho rozbít.

Prezident může mít v ruce kladivo? Vy jste tuto metaforu použil v souvislosti s Klausem.

Myslím, že Václav Klaus přece jen rozlišuje, kdy hraje roli akademika, a pak si do té diskuse zas vezme silnější nástroj... Tedy kladivo. Když byl poslední summit Evropské rady, tak se všichni novináři těšili, co zas bude za velkou legraci. Nebo za velký skandál. A on se choval velice umírněně.

Takže na pověsti Česka v Evropě se občasné Klausovy ostré výpady neprojeví?

No tak samozřejmě že mnozí představitelé unijních zemí nesdílejí ty kritické postoje akademika Klause. Vadí jim. Ale to neznamená, že bychom je měli jen tak přejít. Myslím, že nad mnoha jeho diskusními příspěvky stojí za to se alespoň zamyslet. A hledat cesty, jak unii skutečně přiblížit lidu. Projekt ústavy, který vznikl v těch kabinetech, projektovali lidé, kteří se unii přímo živí, spojili s ní svoji profesionální existenci, a nakonec ten projekt odmítli lidé ve dvou zakládajících členských státech! To je nějaká zpráva o tom, že se rozevřely nůžky mezi unijní elitou, a pokud se ty nůžky nemají rozevírat dál, tak je nutné tu situaci nějak reflektovat.

Václava Klause jsem zmiňovala spíše proto, že zahraniční politika vlády a prezidenta se rozcházejí. Z toho není Brusel zmaten?

Tak samozřejmě, že je zmaten. A myslím, že projekt té tříkoalice je šancí tu naši politiku v Evropě narovnat. Nepouštět se ani do jednoho z extrémů. Ta vláda, pokud dostane důvěru, samozřejmě nebude protievropská. Bude proevropská. Ale to neznamená, že bude ze strany EU všechno nekriticky přijímat. My jsme definovali, že chceme Evropu otevřenou, globálně konkurenceschopnou a fungující. A že zároveň chceme, aby byla blíž lidem. To jsou samozřejmě velmi obecné fráze, ale určitou vypovídající hodnotu mají. Tento koaliční projekt je opravdu výjimečná příležitost vydat se racionální cestou, která neupadne do extrému huráevropanství, ani...

Ani do extrému, že euroústava je shit?

Ani do extrému, že evropská integrace je shit.

To ani nevím, že by někdo z ODS o evropské integraci řekl, že je shit. Mirek Topolánek mluvil o ústavě.

Já říkám evropská integrace.

Říkáte, že zahraniční politika ČR nemá být huráevropanství ani neopodstatněná kritika. Co pro to jako eventuelní šéf diplomacie uděláte?

Já budu fungovat v této vládě, a pokud ta vláda dostane důvěru, tak se ruku v ruce ve spolupráci s Petrem Gandalovičem, s nímž jsem dlouhodobě spolupracoval a dobře si rozumíme, budeme snažit, aby ČR byla v Evropě vidět. Aby to byl hlas rozumu, rozvahy...

Nedělejte mi to. Já nečekám, že mi řeknete opak, tedy že budete chtít, aby ČR byla v Evropě nerozvážným hlasem...

Samozřejmě že se budete snažit působit rozvážně. Mě zajímá, co to obnáší konkrétně. Zkusme to bez těch frází.

V roce 2009 budeme předsedať EU. To je doba, kdy se má lámat společná zemědělská politika, bude se dávat dohromady rozpočet, nová komise, budou volby do Evropského parlamentu... Čili my si musíme definovat priority, musíme si ujasnit, o co nám v tom období půjde. Musíme se na to připravit. Musíme najít průsečík témat, kterými ta Evropa bude žít a která jsou zároveň důležitá pro nás.

Umíte říct sám za sebe, co by bylo pro nás důležité?

Nepochybně bude velkým tématem zemědělská politika. Já teď v rámci přípravy kampaně do Senátu jezdím hodně po Litoměřicku a Slánsku, kde je hodně zemědělců. A mám debaty s farmáři. To mi dává daleko víc než nějaký brífink v Bruselu nebo v Praze na ministerstvu. Jeden z těch farmářů naši dvouhodinovou diskusi shrnul tak, že Evropa jako by nás považovala za jakousi zahrádku někde nahoře na střeše, tady pramení ty potůčky a řeky, od nás teče voda do celé Evropy a jako by v zájmu Evropy bylo, aby tu nebyla ta těžká výroba a náročné zemědělství. Aby Česká republika byla takové rekreační zázemí, jedno velké golfové hřiště nebo jeden velký národní park, kde by bylo čisto a kam by si všichni jezdili odpočinout.

A tato představa se vám líbí? Že by tu jen zurčily ty potůčky...

No... Tak komu by se taková představa nelíbila! Ale otázka je, do jaké míry je ta otázka proveditelná. V roce 2013 - pokud bude platit to, co EU zatím předběžně přislíbila - se bude liberalizovat obchod se zemědělstvím a v zásadě se zruší všechny dotace do výroby. To bude velký zlom. Pokud tedy třeba Francouzi neprosadí další odklad a tato zásadní reforma společné zemědělské politiky se uskuteční, tak my si tam musíme najít svoje místo. Na jedné straně budeme mít konkurenční výhodu, protože naše zemědělství není roztržštěné do malých jednotek jako ve Francii či v Bavorsku, ale zároveň samozřejmě hrozí, že na ty dotace, které čeští zemědělci začali dostávat, si zvyknou a pokud nebudou investovat do životaschopných projektů, tak mohou mít velké problémy. A teď jde o to, aby si česká vláda našla v budoucí evropské politice své místo. A aby komunikovala s našimi farmáři natolik, aby oni byli schopni se na tyto změny připravit. Vždyť oni sami říkají: „My se připravíme na leccos, když to budeme vědět dopředu! Problém bude, jestli nás budete tahat za nos a my najednou budeme postaveni před hotovou věc.“

Ještě k našemu předsednictví - třeba Jiří Dienstbier varoval, že by to mohlo být faux pas. Třeba už kvůli jazykové vybavenosti některých našich politiků.

Nevím, jestli hrozí faux pas... Myslím, že ten stát to zvládne. Můžeme k tomu přistoupit dvojím způsobem. Buď jako Italové, kteří přijali několik nových úředníků, ale dalo by se to spočítat na prstech jedné ruky, a to předsednictví nebylo slavné, ovšem dnes si na to stejně už nikdo nevzpomene, nebo to můžete postavit grandiózně, ale může to být show bez vnitřního obsahu, kdy se jen utratí spousta peněz. Anebo se to může vryt do paměti a lidi na to budou ještě pár let vzpomínat. Ať už to pojmem maximalisticky nebo realisticky, myslím, že jsme schopni to uspořádat. Problém ale opravdu je, že tu stále chybí lidé, kteří by se bezproblémově domluvili. To není ani tak problém Černína, jako spíš jiných ministerstev. Ale máme na to tři roky.

A jak byste to pojal vy?

Já bych to pojal uměřeně. Myslím, že není potřeba vykřikovat do světa, že Češi jsou nejlepší. Pojal bych to realisticky.

Cyril Svoboda říká, že kdybychom měli EU předsedat dnes, byl by to obrovský problém. Vy to nevidíte tak fatálně?

Já to nevidím tak fatálně. Myslím, že když to zvládlo Řecko, tak my to zvládnem taky.

Byl byste ochoten být ministrem i ve velké koalici?

Nechce se mi. A pokud, tak s obrovským sebezapřením. Spíš ne. Ale sociální demokraté ji chtějí.

A v menšinové vládě ODS tolerované ČSSD?

Nevím. To by samozřejmě záleželo na tom aranžmá. Nerad bych byl v aranžmá, v němž by ODS fungovala jako most mezi ČSSD a KSČM.

Myslíte, že má tato trojkoalice šanci?

Jinak bych do toho nešel. Ale zároveň v tom je to dobrodružství, které mě láká.

Pořád nechápu, v čem spočívá to dobrodružství. Spíš mi to připadá, že se Topolánek se svým vyjednávacím týmem urputně snaží a Paroubek to opodál s rukama v bok tak trochu pobaveně sleduje.

Je to trochu hra na Černého Petra. Kdyby k této situaci došlo v Německu, tak by velká koalice vznikla. Tady je prostě problém jeden. ODS šla do voleb s programem reforem a ČSSD šla do voleb s tím, že žádné reformy nechce. A velká koalice je všechno jiné, jen ne změna.

Takže by velká koalice byla zrada na voličích?

Ano, byla by to zrada na voličích a zrada na programu.

Takže chcete svoji odpověď upravit? Do velké koalice byste určitě nešel?

Já myslím, že bych do toho nešel.

Co vaše paměti? Slibujete je již asi tři roky.

Se svou nakladatelkou mám domluvené, že nebudu-li jmenován ministrem, tak jí ty paměti koncem srpna donesu.

Renata Kalenská

**PROHLÁŠENÍ MZV ČR
K ODSOUZENÍ ALEXANDRA KOZULINA
(14.7.2006)**

Dne 13. července 2006 odsoudil obvodní soud v Minsku bývalého kandidáta na úřad prezidenta Běloruské republiky a předsedu sociálně demokratické strany Běloruska Alexandra Kozulina k pěti a půl letům vězení za údajné výtržnictví a organizaci masových nepokojů. Toto rozhodnutí lze považovat za další z řady politicky motivovaných represivních aktů vůči oponentům současného běloruského režimu.

Ministerstvo zahraničních věcí České republiky se proto připojuje k výzvám mezinárodního společenství k okamžitému osvobození Alexandra Kozulina a ostatních vězňů svědomí a vyzývá Běloruskou republiku, aby dostála všem mezinárodním závazkům, které na sebe vzala členstvím v OSN, OBSE a dalších mezinárodních organizacích.

MZV

**PROHLÁŠENÍ MZV ČR
K SITUACI NA BLÍZKÉM VÝCHODĚ
(14.7.2006)**

Ministerstvo zahraničních věcí České republiky vyjadřuje znepokojení nad současnou eskalací situace na Blízkém východě. Ministerstvo odsuzuje útoky hnutí Hizballáh proti Izraeli a vyzývá k jejich okamžitému zastavení a k bezpodmínečnému propuštění unesených izraelských vojáků. Česká republika plně respektuje právo Izraele na sebeobranu, současně jej však vyzývá ke zdrženlivosti a k ohleduplnosti vůči civilnímu obyvatelstvu a infrastruktuře.

Současná krize potvrzuje důležitost obnovení plné suverenity libanonského státu nad jeho územím a odzbrojení všech milicí v souladu s rezolucí Rady bezpečnosti OSN č. 1559.

MZV

**PROHLÁŠENÍ MZV ČR
K SOUČASNÉMU VÝVOJI NA BLÍZKÉM VÝCHODĚ
(31.7.2006)**

Ministerstvo zahraničních věcí České republiky vyjadřuje svoji lítost nad desítkami lidských obětí z řad libanonského obyvatelstva v jiholibanonském městu Kána. Ministerstvo přivítalo osmačtyřicetihodinové zastavení akcí izraelských leteckých sil nad územím jižního Libanonu, které by mělo umožnit příjezd konvoju s humanitární pomocí do postižených oblastí a odchod obyvatelstva z míst ohrožených pokračujícími boji.

MZV ČR věří, že mimořádné zasedání Rady pro všeobecné záležitosti a vnější vztahy Evropské unie, které se bude konat 1. srpna 2006 v Bruselu, dosáhne závěrů, jež umožní EU přispět k úspěchu mezinárodního společenství v jeho úsilí o zastavení bojů a nalezení politického řešení, jež by vyústilo v dohodu o vyslání mezinárodních sil do oblasti na podporu stabilního příměří.

MZV

**PROHLÁŠENÍ MZV ČR
K PŘIJETÍ REZOLUCE RB OSN Č. 1701
K UKONČENÍ BOJŮ V LIBANONU
(14.8.2006)**

Ministerstvo zahraničních věcí České republiky vítá přijetí rezoluce Rady bezpečnosti OSN č. 1701 k Libanonu, která vyzývá k zastavení útoků hnutí Hizballáh a ofenzivních vojenských operací Izraele. Česká republika oceňuje přístup obou stran konfliktu k této rezoluci a jejich souhlas s vyhlášením příměří jako základním předpokladem k zabránění humanitární katastrofy v oblasti. Česká republika vítá rozhodnutí libanonské vlády rozmístit na celém území země armádu, a zajistit tak plnou suverenitu libanonského státu.

Ministerstvo zahraničních věcí České republiky pevně věří, že přijaté kroky napomohou k uklidnění situace v regionu a přispějí k trvalému řešení konfliktu.

MZV

**HAVEL BY BYL DŮRAZNĚJŠÍ
(ROZHOVOR S ALEXANDREM VONDROU)
(17.8.2006)**

V devadesátých letech byl blízkým spolupracovníkem prezidenta Václava Havla, pět let byl náměstkem ministra zahraničí a čtyři roky působil jako velvyslanec ve Spojených státech. Teď se rozhodl vstoupit i do té nejvyšší politiky. ALEXANDER VONDRA (45) byl nominován ODS na post ministra zahraničí v trojkoaliční vládě, kandiduje za tuto stranu i v senátních volbách na Litoměřicku a Slánsku a hodlá do ODS do konce tohoto roku i vstoupit.

Jak to, že se Alexander Vondra - bývalý disident - rozhodl angažovat v ODS, tedy ve straně, ke které cítí řada vašich přátel silný odpor?

Když jsme seděli a pracovali na Pražském hradě počátkem devadesátých let, tak jsme tam měli různé názory a já jsem byl vždycky ten, kdo byl víc napravo. Podobně jako Michael Žantovský a do značné míry Karel Schwarzenberg a Jirka Křížan.

Proč jste si ale pro svůj vstup do politické strany nevybral nějakou jinou pravicovou stranu podobně jako vaši přátelé? Byl jsem samozřejmě oslovován v průběhu posledních tří let menšími politickými stranami. To byly takové ty pokusy dát dohromady Unii svobody, SNK - ED a já nevím co ještě. Účastnil jsem se asi rok různých schůzek, a když jsem viděl to úsilí drobných stran a individualit, tak jsem nabyl dojmu, že jim ani tak nejde o to, hájit nějaký politický názor, ale spíš je to pro ně výťah k různým funkcím, a já jsem si řekl, že ne, že je třeba se rozhodnout nějakým způsobem solidně, neměnit, nekličkovat.

Třeba vám ale někdo bude teď vyčítat, že jste si vybral stranu, jaká vás osobně k nějaké funkci nakonec vyveze.

Ono ale není jisté, jestli já nějakou funkci budu mít. Prostě jsem se někdy v létě rozhodl podporovat ODS, protože se mi zdálo, že jde v těchto volbách o hodně. Že s Jiřím Paroubkem nastoupil do politiky určitý styl a já jsem si říkal, že k tomu nebudu mlčet a že se s ODS do toho klání pustím taky.

Jaký styl?

Podívejte, máme po volbách a jsme v docela citlivé situaci a já teď nechci přilévat olej do ohně, ale myslím si, že každý ví, o čem mluvím. Myslím si, že šlo o určitý styl politiky, jenž vyvrcholil poslední den po volbách Paroubkovým slavným vystoupením v České televizi. Tam prostě zazníval slovník, který nepamatuju, že by tady někdo kromě komunistů v posledních 15 letech používal. A já jsem si řekl: hele, pozor, tady tohle je třeba vzít vážně, tohle by mohlo představovat pro naši zemi znovu nějaké nebezpečí.

A nebude vám tedy vadit, že byste měl Jiřího Paroubka v zádech, když by ODS sestavovala menšinovou vládu za jeho souhlasu?

Ať už to dopadne jakkoliv, tak pro mě je naprosto klíčová jedna věc. Může být sestavena menšinová vláda ODS, ale musí být konstruována tak, aby se z ní nestal nějaký můstek, po kterém budou skákat socialisté a komunisté, až budou mít pocit, že je tu vládu potřeba pořádně vysmažit a shodit. Kdyby nebylo zřejmé, že se tohle nestane, tak je samozřejmě otázkou, jestli do takového projektu jít.

Vy jste ale už někde řekl, že byste takhle do toho nešel. Ano, já jsem řekl, že bych do toho nešel, kdyby se tenhle projekt měl stát obětním beránkem rudooranžového spojení.

A dá se tomu s vaším počtem hlasů zabránit?

To bude muset být ošetřeno nějakou smlouvou. Musí být naznačen i horizont, na jak dlouho takováhle věc platí, a bude to muset být naplněno trošku reformním programem. My jsme slibovali, když jsme do voleb šli, že chceme nějakou změnu. Socialisté do voleb šli, že chtějí té změně za každou cenu zabránit. A teď je samozřejmě důležité, co se při tom vyjednávání podaří obhájit.

A nejde při tomhle politickém handrkování víc o funkce než o nějaký program?

Paroubkovi jde primárně o politiku mocenskou. On ale říká, že to je politika realistická.

Co říkáte na to, jakým způsobem v krizi vystupuje Václav Klaus? Martin Bursík mu nedávno vyčetl, že za jeho chováním vidí velkou snahu o znovuzvolení, že mu jde o to, aby tady vznikla nějaká další opoziční smlouva, která by mu umožnila zůstat na Hradě další volební období.

Já si myslím, že se tady prezidentovi nedá vyčíst vůbec nic. Postupuje s klidem, rozvážně a profesionálně. On prostě dal příležitost politikům se nějak dohodnout. Já nevidím v jeho jednání žádný problém.

ČSSD ale vyčítá Klausovi, že se nechová nestrannicky, kdybyste měl v této souvislosti porovnat prezidentování Václava Havla a Václava Klause? Kdo z nich byl více nestranný prezident?

Asi ani jeden z nich není nestranný. Člověk není z umělé hmoty, i když je prezident, má nějaké názory a představy, kam má stát směřovat. Jde o to, aby to nepřekročilo limity, jež jsou s tou prezidentskou funkcí spjaté, a tady já si myslím, že Klaus i Havel se v těch limitech v zásadě pohybovali. Václav Klaus dává třeba své politické přesvědčení více najevo tím, že třeba počet zákonů, které on vrací zpátky Parlamentu, je mnohem větší než u Havla. Na druhou stranu Václav Havel, pokud měl nějakou jasnější představu, jak má být sestavována vláda, tak se angažoval velmi výrazně. Já si třeba myslím, že v situaci, kterou teď tady máme, by se Václav Havel angažoval o mnoho dřív než Václav Klaus a také mnohem důrazněji.

Mimochodem, co na vaše sblížení s ODS říká Václav Havel?

To se musíte zeptat jeho.

Mluvil jste s ním o tom?

Já jsem se s ním o tom ani moc nebavil.

Ale podle mých informací z toho není příliš nadšený.

On je v tomhle vůči ODS nějakým způsobem zaujatý. Já nevím, proč to u něj přetrvává pořád dál.

Předpokládejme, že se vám nějakou vládu sestavit podaří a že v ní bude i Alexander Vondra jako ministr zahraničí. Jak půjdou dohromady vaše názory, které jsou proevropské, s euroskepticismem ODS?

Myslím, že ODS zná moje názory na Evropu. Já jsem hlasoval pro naše členství v EU a myslím si, že to je pro nás nejlepší alternativa. To ale neznamená, že jsem vždycky nekriticky přijímal všechno, co z Bruselu chodilo.

Jak to, že jste vlastně dostal v ODS přednost před Janem Zahradilem, dlouholetým kandidátem na post ministra zahraničí?

Já jsem s Mirkem Topolánkem komunikoval už delší dobu, takže jsme o sobě věděli a s tou nabídkou po volbách za mnou přišel i Honza Zahradil osobně. Já si myslím, že ho k tomu vedly asi dvě věci. Za prvé, on si přečetl ten výsledek voleb a usoudil, že je otázkou, jak stabilní vláda z toho vzejde, a že pro něj je v tento moment důležitější pokračovat v politice v Evropském parlamentu ...

Asi si řekl, že je lepší vrabec v hrsti než holub na střeše, ne?

To jste řekl vy. A za druhé, že vzhledem ke koaličnímu projektu stojí za to vystrčit někoho, jako jsem já, kdo má možná přijatelnější renomé, pokud jde o evropskou politiku.

Co ale říkáte na názory Václava Klause na EU? Na to, že by se podle něj měla evropská integrace omezit pouze na ekonomiku?

Nemám až tak rezervovaný postoj k unii jako Václav Klaus. Ale myslím si, že je v pořádku, že prezident umí poukazovat na slabá místa EU, s nimiž je třeba něco dělat. On ale pečlivě rozlišuje, kdy mluví jako prezident a kdy jako akademik. Na druhou stranu můj názor je ten, že já bych dával velký pozor, abychom s vaničkou nevyklili i dítě.

Společný evropský prezident, společná evropská zahraniční politika?

Samozřejmě že by bylo žádoucí, aby byla Evropa schopna zaujmout v některých otázkách společný názor. Jedno z velkých témat je například energetická bezpečnost, protože tam je Evropa velice závislá na vnějších zdrojích, ať už ropy, plynu, nebo podobně, a bude-li tady schopna vystupovat jedním hlasem, tak si svou pozici může posílit významně. Nicméně pokud má být společná zahraniční a bezpečnostní politika pevnější a kompaktnější, tak bych byl rád, aby to nebylo na úkor transatlantického spojení. Protože pokud by to mělo znamenat, že budujeme pevnost Evropa, která se dostane do konkurenčního nebo konfliktního stavu se Spojenými státy, tak si myslím, že nám to za to nestojí. A za druhé: Ano, společná zahraniční a bezpečnostní politika, ale taková, abychom tam měli i my nějaký hlas, aby to nebylo tak, že několik klíčových velmocí se dohodne na nějakém svém kompromisním řešení, prostě Němci se dohodnou s Francouzi a Brity a my tam budeme hrát nějaké poslední housle a nebudeme mít žádnou možnost prosadit to, co chceme prosadit.

Dokázal byste charakterizovat, jak by se Evropa měla integrovat?

Začněme tím, co nás nejvíc pálí. Naplňme třeba důsledně ty tři základní svobody, na kterých integrační proces začal. Naši lidé třeba stále nemohou pracovat v zahraničí svobodně. Naplňme závazek liberalizovat služby napříč evropským kontinentem tak, aby naši drobní podnikatelé mohli své služby nabízet třeba ve Francii a kdekoli jinde bez nějakých obstrukcí. Schengen. Jiný případ. My jsme vlastně přijali schengenskou

úmluvu, z níž vyplývá, že by měly zmizet vnitřní hranice mezi námi a EU. Že by lidi prostě nebyli podrobováni kontrolám, když pojedou do Rakouska nebo do Německa, a to její naplnění se teď stále odkládá. Nedávno Brusel znovu oznámil, že nemá připravený počítačový systém, který by umožnil to, k čemu my jsme se přihlásili už dávno. To jsou věci, jež lidi pociťují, které je pálí.

Co třeba evropská ústava? ODS byla proti, co vy?

Myslím si, že ústava v té podobě, v jaké byla vypracovaná, není ideální řešení, a v zásadě mi nevadí, co se s ní stalo, a dokonce si myslím, že odmítnutí v Nizozemsku a ve Francii je ukázkou toho, jak se rozevřely nůžky mezi tím, jak myslí evropští byrokraté a kde je dneska většina evropské veřejnosti. To je jasný signál, že ústava v takovéto podobě není to, co by teď Evropa potřebovala.

Jedním z konfliktních témat, které má ODS a ČSSD v zahraniční politice, je umístění americké raketové základny na našem území. Vy jste pro. Proč?

Samozřejmě cítím, že to je věc, která je u nás nepopulární.

Přes 80 procent lidí je proti.

Řada lidí dělá zcela nepatřičné paralely mezi americkými raketami a těmi sovětskými, co tady kdysi byly. Mám možnost buď strčit hlavu do písku a tvářit se, že se nic neděje, to tady dělá většina veřejných činitelů, nebo se postavit a říct: ano, diskutujme o tom, protože nápad nebo nabídka, které se tady rýsují, jsou pro nás výhodné. Podívejte, Írán má program vývoje raket. Dosah jeho raket se prodlužuje. A je možné, že budou moci za nějakou dobu zasáhnout i střední Evropu. Teď Američané přicházejí a v rámci své národní obrany, jež bude kompatibilní i s budoucím aliančním systémem, nabízejí, že raketový deštník roztáhnou i tady, nad námi, a chtějí to zaplatit sami. Já si myslím, že taková nabídka je pro nás prostě výhodná.

A kdyby to bylo v Polsku, tak by to deštník nad námi neudělalo?

Je otázkou, zda se to pak bude vztahovat i na nás. Může a nemusí. Ale někdy ve vzdálenější budoucnosti se do takového projektu zapojí i NATO, takže se mu stejně nevyhneme. My bychom teď jen mohli získat náskok.

Dobře, co ale říkáte na argument, že umístění této základny může zvýšit nebezpečí teroristických útoků na našem území?

Podívejte, já neříkám, že to není bez rizika. Ale tady je riziko hrozně přeceňované. Já si skutečně nepamatuju, že by byl někdy nějaký skutečný útok proti takové základně jinde v zahraničí. A americké základny jsou v Itálii, v Německu, Británii, Dánsku i v dalších evropských zemích.

ČSSD teď říká, že by se o základně mělo konat referendum. Proč s tím nesouhlasíte?

Myslím si, že se o tom samozřejmě musí s veřejností komunikovat, ale že taková věc do lidového hlasování nepatří. A zaráží mě, že to navrhuje strana, jež byla ve vládě, která už dva roky o raketové základně s Američany komunikovala, ale bála se to veřejnosti říct. Co to má znamenat? Proč? My s veřejností budeme komunikovat a pokusíme se ji v té komunikaci přesvědčit, že to má smysl.

ČESKÁ ZAHRANIČNÍ AKTIVITA NA DALŠÍCH ÚROVNÍCH

TISKOVÉ PROHLÁŠENÍ ZE SPOLEČNÉHO ZASEDÁNÍ PŘEDSEDNICTEV SVAZU MĚST A OBCÍ ČR A SR (1.7.2006)

Ve dnech 30. června a 1. července 2004 se ve Zlíně konalo společné zasedání Předsednictva Svazu měst a obcí České republiky a Předsednictva Združenia miest a obcí Slovenska. V čele delegací stáli za českou stranu předseda SMO ČR Ing. Oldřich Vlasák, primátor Hradce Králové a poslanec Evropského parlamentu, za slovenskou stranu předseda ZMOS Michal Sýkora, starosta obce Štrba. Toto setkání bylo pokračováním úzké spolupráce Svazů obou zemí, která se datuje od roku 1990.

Poslední oficiální setkání obou předsednictev se uskutečnilo v říjnu 2001 na Štrbském Plese. Tehdy byly na programu jednání především otázky reformy veřejné správy. V průběhu zasedání ve Zlíně proběhla výměna zkušeností, týkajících se současného stavu a aktivit v oblasti reformy veřejné správy, mimo jiné příspěvku na výkon přenesené působnosti, který je dlouhodobě nedostatečný, rizik budoucího vývoje, která přinášejí např. omezení finanční samostatnosti v důsledku navyšování povinností obcí bez adekvátního finančního krytí atd. Bylo poukázáno na riziko zpětné centralizace a tendence obou vlád k omezování samosprávy a jejímu podřízení kontrole ze strany státní správy.

SMO ČR předal své zkušenosti se založením dceřiné společnosti MEPCO a informoval, že se podařilo prosadit, aby se jako sdružení s celorepublikovou působností stal oficiálním připomínkovým místem, čímž se zvýšila jeho prestiž při tvorbě legislativy. Úlohu samospráv je třeba posilovat ale i nadále.

Dalším důvodem setkání obou asociací je fakt, že se obě země musí vyrovnat se vstupem do EU, což s sebou přináší nové povinnosti, potřeby kontaktů, znalostí, finančních zdrojů a spolupráce v této oblasti, aby zájmy samospráv byly úspěšně hájeny i na evropské úrovni. Přítomní diskutovali nové možnosti a rizika pro české a slovenské samosprávy po vstupu do Unie, zamýšleli se nad společným postupem v procesu tvorby a zavádění evropské legislativy na domácí i evropské úrovni a nad účinnou obhajobou svých zájmů. Zdůraznili, že pro obě strany může být společné úsilí v těchto záležitostech velmi přínosné, vždyť naše země mají nejen podobný jazyk a legislativu, ale také část společné historie.

Předsednictva obou svazů se jednoznačně shodla na tom, že pro úspěšné začlenění se do EU je třeba, aby národní vlády dostatečně zohlednily a podpořily potřeby obcí a měst jakožto základu uspořádání veřejné správy obou států. Vlády České republiky i Slovenska ale často směřují spíše k omezení kompetencí samospráv a často jdou i nad rámec předpisů EU. Obce a města musí prosazovat optimální nastavení příznivějších podmínek, a proto se členové předsednictev zamýšleli i nad možnostmi spolupráce svých asociací na poli EU. Zástupci SMO ČR i ZMOS jsou zapojeni v činnosti důležitých evropských orgánů – zájmy samospráv obhajují v CEMR, CoR, CLRAE a IULA. Navíc jsou za českou stranu mezi nově zvolenými poslanci Evropského parlamentu dva primátoři statutárních měst, včetně předsedy Svazu měst a obcí České republiky, a dalších pět zastupitelů samospráv.

Zástupci obou stran rovněž konstatovali, že v poslední době nabývá na významu i v komunální sféře mediální strategie a komunikace s médii. Zpravodajství nejsou vyvážená, i ve veřejnoprávních médiích chybí názor představitelů místních samospráv. Občané tak dostávají neúplné či dokonce zkreslené informace v záležitostech svých měst a obcí. Proto je povinností svazů zaměřit pozornost i tímto směrem.

Ve Zlíně 1. července 2004

Michal Sýkora, předseda ZMOS
Ing. Oldřich Vlasák, předseda SMO ČR

JAN ZAHRADIL: ZA CO SE PAROUBEK NEPOCHVÁLÍ (7.8.2006)

Premiér Jiří Paroubek dle úsloví "nepochválí-li mě nikdo jiný, pochválím se sám" publikoval bilanční stat' hodnotící jeho třináctiměsíční působení na mezinárodním poli (Právo, 28. 7.). Pilíři jeho zahraniční agendy bylo upevňování transatlantické vazby a zejména EU se "všemi aspekty našeho členství". Paroubek uvádí, že "naš sebevědomý hlas v Bruselu byl slyšet" a klade si řečnickou otázku, jak lépe by ODS chtěla hájit národní zájmy než on, respektive jeho vláda.

Jako jeden ze svých úspěchů premiér uvádí "mimořádně působivý efekt", a to v podobě objemu financí z rozpočtu EU na léta 2007-2013. Oněch 860 miliard korun může podle něj znamenat "velmi silný přírůstkový faktor naší ekonomiky". Číslo to je na první pohled působivé. Říká-li však premiér občanům A, bylo by fér říci i B. Tyto dotace jsou de facto prostředky, které ČR odvádí do společného rozpočtu EU. Skutečný efekt evropských fondů na naši ekonomiku závisí na tom, do jakých oblastí budeme peníze investovat a do jaké míry se nám je podaří z evropského rozpočtu čerpat.

Dosavadní zkušenost ukazuje, že kvůli nadměrně složitým byrokratickým procedurám se ČR dosud podařilo vyčerpat méně než pětinu celkové částky určené pro léta 2004-2006. Nelze očekávat, že pravidla přerozdělování pro období 2007-2013, tzv. pravidlo N+2, kdy nárok na čerpání evropských financí zaniká do dvou let od podpisu finančního memoranda, v tomto ohledu přinesou výrazné zlepšení.

Prorůstový efekt financí z EU je navíc značně omezen mechanismem předfinancování a spolufinancování projektů. Splátky úroků i přidané vedlejší náklady spojené se získáním úvěru dělají z evropských peněz drahou záležitostí a ve svém důsledku přispívají i k deficitu veřejných financí. Co víc, premiér by měl také přiznat, že část miliard z EU určených českému hospodářství přijde vniveč, pokud se co nejrychleji nepodaří sestavit rozpočet na rok 2007. Dosavadní postoj ČSSD ve volebních vyjednáváních tento krok blokuje.

Chtěl-li předseda vlády podpořit dlouhodobou ekonomickou prosperitu naší země, měl své síly napřít spíše směrem ke skutečné liberalizaci základních svobod, zejména pro ČR aktuální pohyb pracovních sil a dokončení vnitřního trhu Unie. Tuto oblast ve svém sobě pochvalném článku premiér nezmiňuje. Česká vláda na březnovém summitu podpořila značně okleštěný návrh směrnice o liberalizaci služeb v Unii. Premiér to zdůvodnil tím, že návrh sice neodpovídá našim představám, nicméně to je "rozumný kompromis". Český živnostník se možná potěší premiérovou výřečností, nicméně jeho šance poskytovat služby v ostatních zemích EU nevzrostla prakticky ani o píď.

Koncem loňského srpna Jiří Paroubek prohlásil, že bez ohledu na ostatní nové členy EU hodlá zahájit samostatná bilaterální jednání o zrušení přechodných období pro volný pohyb pracovních sil. Tento úmysl byl od počátku jen prázdným plácnutím do vody. Většina zemí EU již úplně či částečně své pracovní trhy uvolnila, a to plošně, bez ohledu na úmysly českého premiéra. Většího otevření možností pracovat v Německu a Rakousku, tedy v zemích, které jsou pro Čechy z tohoto hlediska podstatné, jsme se nedočkali.

Dočkali jsme se však, dle premiéra Paroubka, "efektního a efektivního gesta". Gesta vlády ČR oceňujícího německé antifašisty, které "uvítali politici celého (rakouského i

německého) politického spektra". Tento krok nejenže ohrozil dosud jednotný postoj české politické reprezentace, ale oslabil i právní názor v této problematice, vycházející z česko-německé deklarace. Kromě libých pocitů německých a rakouských politických elit českým občanům nepřinesl efekt žádný, a to ani v podobě sebemenšího náznaku ochoty jednat o možnosti zkrácení přechodných období.

Racionálně komentovat premiérem citované označení ODS za "xenofobní mimoně" není třeba. Doufám, že Jiřímu Paroubkovi tato dvě slova vytanula na mysl pouze jako důsledek potlačeného podvědomí v souvislosti s jeho nedávnou demonstrativní podporou nové slovenské vlády. Té, v níž kromě socialistů figurují i zástupci SNS Jána Sloty.

Paroubkův hlas byl v Bruselu nepochybně slyšet zejména poté, co v gestu "československé vzájemnosti" vzkázal, že pokud evropská socialistická strana bude slovenský Smer izolovat, tak ho v metropoli EU již nikdo neuvidí. Pevně doufám, že neuvidí. Ne v důsledku kroků evropských socialistů, ale v důsledku budoucího povolebního uspořádání v naší zemi.

Právo

**VÝZVA BISKUPA GRAUBNERA
K MODLITBÁM ZA MÍR NA BLÍZKÉM VÝCHODĚ
(9.8.2006)**

Jménem biskupů České biskupské konference, prosím a vyzývám všechny věřící, aby přijali pozvání Svatého otce Benedikta XVI. k modlitbě za mír na Blízkém východě a odpověděli na prosby našich bratří a sester ve víře, jejichž jménem nás oslovil Gregorios III., melchitsko-katolický patriarcha Antiochie a celého Východu a Emanuel III., chaldejský patriarcha Babylonie z Bagdádu.

Nabídněme za mír své modlitby, soukromé i společné a skutky pokání. Spojme se denně k modlitbě "Zdravas Maria", v pravé poledne, za dar míru.

Děkuji všem, kteří přijmou naši výzvu.

Mons. Jan Graubner
předseda České biskupské konference

Česká biskupská konference

VLASTENCI (28.8.2006)

V Čechách se v červenci potuloval 22členný tým protiraketové agentury USA a hledal vhodné místo pro americkou exteritoriální základnu kdesi za našimi humny a zahrádkami. Média o tom informovala tak, jako by to byla hotová věc, do které nemají Češi co kecat. Když se proláklo více, nemohlo nás neudeřit, že se u nás Američané rozhlížejí již pár let s vědomím sociálně demokratické vlády. Vše za zády občanů a celé země, včetně ústavních orgánů - Poslanecké sněmovny a jejích příslušných výborů. Naprosto si nedokážu představit, že by tohle bylo možné v kterékoliv jiné zemi světa - vyjma banánových republik kdesi ve Střední Americe. Pravděpodobně jsme změnili geografickou polohu; místo moře se tu ale málem koupeme ve vlastizradě.

Nehodlám se nyní zabývat hlubokomyslnými i zcela primitivními úvahami o kladných a záporných aspektech americké raketové střežnice v Českém ráji, které poté následovaly. Myslím, že vás podobně jako mě prvořadě zajímá, kdo v Čechách a s jakými záměry tuto sebevražednou eventualitu prosazuje. Citelně mě překvapil sloupkař Práva Jiří Hanák. Svedl jsem s ním za ta léta nejednu slovní bitvu (byť jsem si vědom, že pro něj jsem pól) a přiznávám, že ho pro jeho uvažování antikomunistickým šejdrem nemám rád. V poslední době se ale v souvislosti s modrými ambicemi na noc ostrých nožů poněkud v rétorice proti komunistům umoudřil. A najednou hop: Češi jsou prý muzikanti, zavírají oči před světovými hrozbami a nemají dostatek fištrónu, aby s předstihem mysleli na vlastní bezpečnost. Nikoliv, pane Hanáku, Češi na svou bezpečnost myslí, a právě proto v drtivé většině odmítají být magnetem pro blesky těch, kdo vidí světové nebezpečí v politice Spojených států. Proč nás ale strašíte vy, to nechápu.

Pro základnu je, zde nejsem překvapen ani v nejmenším, dosluhující (či spíše přesluhující) ministr přes obranu Karel Kühnl. Tento muž nemalých ambicí (nyní má být údajně za zásluhy vyslán jako velvyslanec do Japonska) se do vlasti vrátil z Anglie, kde došel štěstí a získal potřebnou praxi. Vždy jsem byl přesvědčen, že jsou mu zájmy britské koruny bližší než zájmy české kotliny, a pokud je pan Kühnl vlastenec, pak nikoliv český. Rád bych se mýlil, ale myslím, že svou penzi si zaslouhuje jinde než v této zemi.

Mimořádně zklamán jsem postojí bývalého náčelníka GŠ Armády České republiky - generála Šedivého. Dávno jsem zasul do paměti, že přísahal věrnost Československé socialistické republice jako důstojník Československé lidové armády. Po dobu, kdy pracoval ve službách cizích než bylo socialistické Československo, působil tak, že mu jde i za kapitalistického režimu o obranu české půlky jeho původní vlasti. Po odchodu z armády si našel kvalitní příjem v práci pro zahraniční firmy. Nejsem šťasten z toho, že i jeho postoj k americké základně je v podstatě prací pro zahraniční firmu.

Jako vojenský klaun se představil bývalý poslanec za ODS Jiří Payne. Právo 18. srpna otisklo jeho příspěvek do rozjízďející se diskuse pod titulkem Češi opět na křižovatce dějin. Jeho naprosto laickou fantasmagorii by bylo možno žalovat jako šíření poplašné zprávy. Nehodlám komentovat nic z jeho blouznění o světě, v němž

nám podle něj hrozí, pokud se nepřimkneme k americkému dubisku, příšerná apokalypsa. Jedinou omluvou by bylo, kdyby se přiznal, že to napsal pod vlivem lahve pančované slivovice. Vadí mi však toto: Jiří Payne je pod článkem podepsán jako poradce prezidenta republiky. Pane prezidente, pokud vám pan Payne skutečně radí, je to špatné nejen s touto zemí, ale i s vámi.

Všemi dvaceti prsty, tedy těmi na rukou i na nohou, je pro základnu kandidát ODS na funkci ministra pro zahraničí Alexandr Vondra. Po jeho dlouholeté službě v USA se ani nedalo nic jiného čekat. Chraň nás pánbůh, aby se tento nedouk tím ministrem nestal. Potom vztyčí americkou vlajku s pruhy a hvězdami nejen nad Černínským palácem, ale i na Sněžce, takový je to vlastenec. Není se ale čemu divit, vždyť byl vždy jen poslušný uředník a žák snaživého obdivovatele americké demokracie, vynálezce humanitárního bombardování a ledoborce globální panské jednoty Václava Havla.

Nejjasněji však svůj zápal pro americkou základnu nedaleko olomouckých tvarůžků vyjádřil umělec světového jména, ředitel Národní galerie Milan Knižák. Pro něj je americká základna na území České republiky nikoliv nástrojem jištění proti vnějšímu nebezpečí, ale jen a výlučně pojistkou proti vnitřnímu nepříteli, tedy proti socialismu. Vlastenec každým coulem, neboť prohlásil, že pro něj je atomová smrt přijatelnější než život v socialismu. Jaksi opomenul, že s ním by se v případě atomového úderu proti US základně v Čechách vypařil celý český národ. Nic nového pod sluncem, mnozí se podobně vyjádřili, když nás bez naší vůle hnali do NATO. A tento vlastenec pochybných uměleckých kvalit může být (z vůle sociálně demokratického ministra) ředitelem galerie, dokonce Národní galerie. Mimochodem, ta by v atomovém ohni také vzala za své. Ale to vlastence Knižáka zřejmě vůbec, ale vůbec nezajímá.

Václav Jurnr, zahraničně-politická komise ÚV KSČM
Haló noviny

Obsah:

PREZIDENT ČESKÉ REPUBLIKY	1
PARLAMENT ČESKÉ REPUBLIKY POSLANECKÁ SNĚMOVNA	5
VLÁDA ČESKÉ REPUBLIKY	10
MINISTERSTVO ZAHRANIČNÍCH VĚCÍ	17
ČESKÁ ZAHRANIČNÍ AKTIVITA NA DALŠÍCH ÚROVNÍCH	32

Není-li u jednotlivých příspěvků uvedeno jinak, bylo použito informací ze zdrojů ČTK

ISSN 1210-5600

Zahraniční politika České republiky – Dokumenty.
Vydává odbor administrativy a zpracování informací
Ministerstva zahraničních věcí ČR, Praha.
Odpovědný redaktor PhDr. Vladimír Chaloupka